

Arrest

**nr. 146 091 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2015.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit dat zij en haar twee dochters op 2 maart 2010 ontvoerd werden door onbekende gemaskerde Albanezen die haar misbruikten, de vrees dat bij terugkeer naar Macedonië haar dochters hetzelfde als haar zouden moeten meemaken, alsook een vrees voor de algemene discriminatie ten aanzien van Roma in Macedonië, en daarnaast de medische problemen van haar kinderen en het feit dat zij in Macedonië geen rechten hebben om zich medisch te laten verzorgen.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 47 801 van 3 september 2010 omdat zij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot H.O., wiens asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Verzoeksters tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 136 417 van 16 januari 2015 omdat zij zich bij die aanvraag opnieuw baseert op dezelfde motieven als die aangehaald door haar man in het kader van zijn tweede asielaanvraag, aan wie bij 's Raads nr. 136 415 van 16 januari 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, waardoor ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: haar eigen Macedonisch paspoort en dat van haar echtgenoot en hun tweeling, en de geboorteaktes van haar in België geboren kinderen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de derde en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar tweede aanvraag heeft uiteengezet. In dit verband wordt benadrukt dat verzoeksters tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo kon, zo onder meer geen enkel geloof worden gehecht aan haar beweerde ontvoering (tijdens dewelke zij misbruikt werd), aldus de commissaris-generaal die stelt dat voorts werd opgemerkt dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, en dat problemen van discriminatie in Macedonië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging of als lijden van ernstige schade te worden beschouwd. De commissaris-generaal wijst er op dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd, en stelt vast dat er bij verzoeksters onderhavige asielaanvraag geen nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Betreffende het neergelegde attest d.d. 13 september 2014 van een psychotherapeute, die stelt dat verzoekster in Macedonië werd ontvoerd en toen fysiek en psychisch, en meer bepaald seksueel geweld, diende te ondergaan, en dat zij ten gevolge hiervan psychische problemen heeft, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat er door verschillende tegenstrijdigheden in haar partners opeenvolgende verklaringen betreffende de door haar ondergane ontvoering en door enkele tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar partner geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar en haar partner vertelde ontvoering, en bijgevolg evenmin aan het door haar aangekaarte misbruik. Bijgevolg heeft verzoekster, zo luidt de bestreden beslissing, de oorzaak van de door haar psychotherapeute vastgestelde psychische problemen geenszins aannemelijk gemaakt. Uit niets blijkt dat ook, zo oordeelt de commissaris-generaal, dat verzoeksters psychische problemen verband zouden houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat zowel in het kader van verzoeksters eerste als in het kader van haar tweede asielaanvraag reeds werd gewezen op de maatregelen die de Macedonische overheid neemt om de toegang van de Roma tot de gezondheidszorg te bevorderen en dat het door haar beweerde gebrek aan dergelijke medische behandeling door de artsen in Macedonië voor haar gezin geenszins gestaafd werd door de objectieve gegevens in haar administratief dossier. De toegang tot de medische gezondheidszorg is ook gewaarborgd voor terugkeerders, zo wordt opgemerkt. Voorts wordt op grond van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt gesteld dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan, aldus de commissaris-generaal, geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er, zo vervolgt de bestreden beslissing, ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot het feit dat verzoeksters kinderen in België goed geïntegreerd zijn en hier naar school gaan wordt vastgesteld dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Aangaande verzoeksters identiteitsdocumenten en die van haar familieleden wordt gesteld dat deze enkel hun identiteit en nationaliteit aantonen.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het zeer uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de bestreden beslissing, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende het eerder neergelegde attest van 13 september 2014 van de organisatie Woman'Do, en het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van 30 januari 2015 van diezelfde organisatie, en de briefwisseling aan het Commissariaat-generaal d.d. 4 februari 2015, wijst de Raad er op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arresten nrs. 136 415 en 136 417 van 16 januari 2015 waarin tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij en haar partner in het kader van hun tweede asielaanvraag aangehaalde ontvoering (en bijgevolg het beweerde misbruik tijdens die ontvoering) werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De Raad merkt ook op dat de oorzaak die in de betreffende attesten wordt vermeld louter gebaseerd is op verzoeksters verklaringen hieromtrent. De attesten geven derhalve geen uitsluitend over de werkelijke omstandigheden waarin verzoekster haar trauma/psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de situatie en misbruik van vrouwen van Roma-origine, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Waar verzoekster stelt dat de commissaris-generaal niet op een "met redenen omklede wijze" oordeelt dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt, dient te worden opgemerkt dat dit betoog feitelijke grondslag mist en een loutere miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u

in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

De door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde algemene informatie omtrent o.a. (seksueel) misbruik van vrouwen en de impact van trauma op de weergave van het asielrelaas, wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 maart 2015, volhardt verzoekende partij in haar verzoekschrift en preciseert zij nog dat uit de attesten blijkt dat zij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een bijkomend recent medisch attest neer waaruit blijkt dat zij medisch opgevolgd wordt. Verzoekende partij wijst er nog op dat er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van deze traumatische gebeurtenissen bij de ondervraging op het Commissariaat-generaal en bij de beoordeling van haar antwoorden en de eventuele tegenstrijdigheden die te wijten zijn aan haar emotionele moeilijkheden. Verzoekende partij verklaart afstand te doen van het verzoekschrift tegen dezelfde beslissing in de zaak nr. 168.653.

Betreffende het door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde medische getuigschrift d.d. 6 mei 2015 en verslag van Woman Do d.d. 4 mei 2015, en haar betoog dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen van deze traumatische gebeurtenissen bij de ondervraging op het Commissariaat-generaal en bij de beoordeling van haar antwoorden en de eventuele tegenstrijdigheden die te wijten zijn aan haar emotionele moeilijkheden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij eerder bij haar twee vorige asielpcedures geen melding maakte van eventuele psychische problemen en emotionele moeilijkheden, laat staan van het feit dat zij hierdoor niet in staat zou zijn om op een coherente en consistente manier verklaringen af te leggen. Noch tijdens haar verschillende gehoren in het kader van haar vorige asielaanvragen, noch in haar beroepschriften nadien tegen de weigeringsbeslissingen die de commissaris-generaal in het kader van die aanvragen nam, maakte verzoekende partij gewag van psychische/emotionele moeilijkheden die haar ervan zouden weerhouden om op een coherente wijze verklaringen af te leggen. Verzoekende partij kan de commissaris-generaal, ten aanzien van wie ze nooit over dergelijke problemen of moeilijkheden sprak, derhalve bezwaarlijk ernstig verwijten hiermee tijdens de ondervraging geen rekening te hebben gehouden, en de tegenstrijdigheden die deze laatste eerder in het kader van de vorige asielaanvragen vaststelde, blijven dan ook onverminderd overeind en gehandhaafd.

Uit de verslagen van verzoekende partij haar verscheidene gehoren, zowel die in het kader van haar vorige asielpcedures als in het kader van haar huidige derde asielaanvraag, blijkt daarenboven dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekende partij maakte weliswaar tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavige derde asielaanvraag (voor het eerst) melding van stress en medische problemen, doch zij maakte noch bij aanvang, noch tijdens het verdere verloop van dit gehoor niet het minste gewag van het feit dat zij hierdoor niet in staat zou zijn om moeilijkheden zou ondervinden om op een coherente wijze verklaringen af te leggen, noch vroeg zij op enig moment -voor of tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken- om een eventuele extra ondersteuning of speciale maatregelen. Dat verzoekende partij, zoals in het ter terechtzitting neergelegde attest van Woman Do d.d. 4 mei 2015 wordt geopperd, moeilijkheden zou ondervinden om zich op een coherente wijze uit te drukken, werd eerder niet door haar aangehaald. Het verklaart, noch rechtvaardigt bovendien het feit dat zij en haar echtgenoot, zo gaven ze zelf uitdrukkelijk aan, pas in het kader van hun tweede asielaanvraag met de waarheid inzake hun werkelijke vluchtreden op de proppen kwamen, een relaas dat echter bij 's Raads arresten nrs. 136 415 en 136 417 van 16 januari 2015 eveneens ongeloofwaardig werd bevonden. In het ter terechtzitting neergelegde medische getuigschrift d.d. 6 mei 2015 wordt overigens niet gesproken van eventuele moeilijkheden voor verzoekende partij om op een coherente manier verklaringen af te leggen.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hetgeen met betrekking tot de eerder door haar neergelegde attesten werd vastgesteld. De Raad herhaalt dat de oorzaak die in de betreffende attesten wordt vermeld louter gebaseerd is op verzoekende partij haar verklaringen hieromtrent. De attesten geven derhalve geen uitsluitsel over de werkelijke omstandigheden waarin verzoekende partij haar trauma/psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Verzoekende partij volhardt voor het overige in haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 maart 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS